

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Rab Mária ügyvéd által képviselt I-III. rendű felpereseknek, a dr. Kolozsvári Ágnes jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2009. szeptember 9. napján meghozott, 6.P.21.790/2007/39. számú ítélete ellen, az alperes részéről 40. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek 15 nap alatt 300.000 (háromszázezer) forint együttes első és másodfokú perköltséget, míg 900.000 (kilencszázezer) forint kereseti és 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési eljárási illetéket, valamint a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatala által előlegezett szakértői költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I. rendű felperes 2004. június 30. napján közúti balesetet szenvedett oly módon, hogy az alperes által biztosított ... típusú tehergépkocsi előzése közben személygépkocsijával az útpadkára hajtott, majd az úttestre történő visszatéréskor gépkocsija stabilitását veszítette és az útról lehaladva többször átfordult. A baleset során az I. rendű felperes biztonsági öve nem volt bekapcsolva. Az I. rendű felperes csigolyatörést és gerincvelő szakadást szenvedett, amelynek következtében mind a négy végtagjára kiterjedően mozgásképtelenné és érzéketlenné vált, I. csoportú rokkant.

A felperesek keresetükben az I. rendű felperes balesetével összefüggésben keletkezett vagyoni és nem vagyoni káraik megtérítésére kérték kötelezni az

alperest. Az alperes ellenkérelmében azért kérte a kereset elutasítását, mert vitatta, hogy a felperesek kárát a biztosítottja okozta.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította az alperes kártérítési felelősségét a felperesekkel szemben a közlekedési balesettel összefüggésben. A kereset jogalapját a Ptk. 346. § (1) bekezdése értelmében irányadó általános szabályok alapján vizsgálta. Kifejtette, hogy az nem volt vitás a felek között, miszerint a baleset során az alperes biztosítottja egy kerékpárost előzött, míg az I. rendű felperes által vezetett gépkocsi az alperes által biztosított tehergépjárművet előzte. Ennek során a tehergépkocsi mintegy 60 km/órás, a személygépkocsi 85-90 km/órás sebességgel haladt. A felek álláspontja abban a kérdésben tért el, hogy az előzés szabályait az I. rendű felperes vagy az alperes biztosítottja szegte meg. Az elsőfokú bíróság a perben kirendelt szakértő véleménye, valamint a felperesek által becsatolt magánszakértői vélemények alapján azt állapította meg, hogy akkor, amikor a tehergépkocsi a kerékpáros előzésébe kezdett, az I. rendű felperes által vezetett személygépkocsi teljes terjedelmével a baloldali sávban, előzési helyzetben haladt. Ezt a két gépjármű sebességkülönbségéből fakadó előzési időszükséglet különbözőségével is alátámasztottnak látta. Úgy foglalt állást, hogy az I. rendű felperes gépkocsija azért hagyta el az út felületét, mert előzés közben - a balra kilendülő tehergépkocsitól való megfelelő oldaltávolság megtartása érdekében - a nedves és egyenetlen útpadkára húzódnak, amelyen megcsúszhatott és visszakormányzás során stabilitását veszthette. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a baleset bekövetkezésének oka az, hogy az alperes biztosítottja megszegte a KRESZ 34. §-ában írt, előzésre vonatkozó rendelkezéseket, de figyelmen kívül hagyta az útviszonyokat is, amelyek nem tették lehetővé, hogy a három érintett jármű biztonságosan haladjon egymás mellett. A perben beszerzett orvosszakértői vélemény alapján azt állapította meg, hogy az I. rendű felperes az őt ért jelentős, felülről lefelé irányuló erőhatás következtében szenvedte el nyaki gerincsérülését, az ilyen ostorcsapásos mechanizmus kivédésére a biztonsági öv nem képes. Ez alapján azt állapította meg, hogy az I. rendű felperes sérüléseinek bekövetkezésében nem játszott szerepet a biztonsági öv hiánya. Mindezek alapján az alperes kártérítési felelősségét teljes terjedelmében megállapította.

A közbenső ítélet megváltoztatása, a kereset elutasítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Elsődlegesen annak megállapítása miatt támadta az elsőfokú bíróság döntését, hogy biztosítottjának közlekedési szabálysértése okozta az I. rendű felperes sérüléseit. Emellett sérelmezte annak megállapítását is, hogy a biztonsági öv bekapcsolásának elmulasztása nem hatott közre a sérülések kialakulásában. Vitatta, hogy önmagából a személygépkocsi által elvégzett oldal kitérés mértékéből, illetve az előzési időszükséglet többletéből az lenne valószínűsíthető, hogy már előzési helyzetben volt az I. rendű felperes gépkocsija, amikor biztosítottja a kerékpáros előzésébe kezdett. Hangsúlyozta, hogy a konkrét baleset bekövetkezése csupán a konkrét nyomok alapján vizsgálható, ezek hiányában pedig szakértői módszerekkel nem állapítható meg, melyik gépjármű kezdte meg korábban az előzést. Kiemelte, hogy a biztosítottjának a balesetben

való felelősségét a büntetőeljárásban nem állapították meg. Biztosítottjának vallomása, valamint az I. rendű felperes legelső nyilatkozata alapján, melyben maga sem hivatkozott a tehergépjármű szabálytalan közlekedésére, biztosítottja közlekedési szabálysértése nem állapítható meg. Ezzel szemben a felpereseknek kellett volna kétséget kizáróan bizonyítaniuk, hogy a balesetet biztosítottjának közlekedési szabályszegése okozta. Erre azonban nem került sor, mivel kétséget kizáróan nem lehetett megállapítani, hogy az előzést melyik gépjármű kezdte meg korábban. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte azt a további műszaki szakértői bizonyítást, amely szükséges lett volna ahhoz, hogy az orvosszakértő megalapozott véleményt tudjon nyilvánítani abban a kérdésben, hogy a biztonsági öv használatának elmulasztása okozati összefüggésben áll-e az I. rendű felperes sérüléseivel.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az első fokú közbenső ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés megalapozott.

A perben nem volt vitás a felek között, hogy a 25.131-es számú közúton egyaránt ... irányába közlekedett egy kerékpáros, az alperes által biztosított kisteher-gépkocsi, valamint az I. rendű felperes által vezetett személygépkocsi. A személygépkocsi a kisteher-gépjármű előzését követően az út menetirány szerinti jobb oldalán az árokba csúszott, majd több átfordulást követően került nyugalmi helyzetbe. A jogvita a körül bontakozott ki, hogy a balesetet a kisteher-gépkocsi vezetőjének magatartása okozta-e, közelebbről akörül, hogy a személygépkocsi, vagy a kisteher-gépjármű kezdte-e meg korábban az előzést. Bár a két gépjármű a baleset során egymással nem ütközött, a nem vitás tényállás alapján aggálytalanul megállapítható, hogy az I. rendű felperes károsodásában két veszélyes üzem játszott szerepet. A Ptk. 346. § (1) bekezdése értelmében egymás közötti viszonyukban a kártérítési felelősség Ptk. 339. § (1) bekezdése által meghatározott általános szabályát kell alkalmazni. Ez utóbbinak, valamint a Pp. 164. § (1) bekezdésének az egybevetéséből az a következtetés vonható le, hogy a felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy káruk az alperes által biztosított gépjármű vezetőjének jogellenes és felróható magatartásával áll okozati összefüggésben.

Az elsőfokú bíróság által beszerzett szabálysértési iratokban rendelkezésre álló helyszíni szemle jegyzőkönyv, valamint helyszínrajz kizárólag a személygépkocsi kétszeri lehaladásának nyomait rögzíti, nem tünteti fel a kerékpáros, valamint a kisteher-gépjármű helyzetét. Ugyancsak bizonyítéku szolgál a két gépjármű vezetőjének és a kerékpárosnak a rendőrségi szakaszban két-két alkalommal tett, valamint a bíróságon tett vallomásai. Az I. rendű felperes a baleset napján nem tett említést arról, miszerint a kisteher-gépjármű előzés közben őt leszorította volna, utóbb azonban a szabálysértési eljárásban is, valamint az első fokú eljárásban tett személyes előadásában is ezt állította. A tehergépkocsi vezetője mindhárom vallomásában egyezően állította, hogy a kerékpáros előzését megelőzően a

személygépkocsit a tükörben nem észlelte, az csupán a kerékpáros kikerülését követően tűnt fel előtte. A kerékpáros előbb azt állította, hogy az útról az árokba haladó személygépkocsit akkor látta meg, amikor a kisteherautó vele egy vonalban volt, a későbbi előadása szerint azonban a személygépkocsi árokba csúszásakor a kényeres autó már elé kanyarodott. Mindezek alapján nincs olyan egyértelmű adat, amely alapján a három jármű helyzete egzakt módon meghatározható lenne. Ennek tudható be, hogy a perben kirendelt igazságügyi szakértő, valamint a felperes és alperes által felkért szakértők eltérő előadásokból kiindulva, más-más eredményre jutottak annak tekintetében, hogy az előzést melyik gépjármű tette meg korábban. A rendelkezésre álló adatok alapján nem zárható ki sem az, hogy a kisteher-gépjármű akkor kezdett a kerékpáros kikerülésébe, amikor az I. rendű felperes gépkocsija felvette az előzési pozícióját, de az sem, hogy az I. rendű felperes azután kezdte meg az előzést, hogy a kisteher-gépjármű a kerékpáros kikerülésébe kezdett. A felpereseknek azonban, a Pp. 164. §-a alapján az őket terhelő bizonyítási kötelezettség alapján, kétséget kizáróan kellett bizonyítaniuk, hogy a baleset okozója az alperes által biztosított gépjármű vezetőjének közlekedési szabályszegése volt, ami nem vezetett sikerre. A bizonyítás sikertelenségét a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a bizonyításra köteles felperesek terhére kellett értékelni.

Mivel kétséget kizáró módon nem nyert bizonyítást az alperes biztosítottjának jogellenes és felróható magatartása, az ítéltábla nem látott lehetőséget az alperes kártérítési felelősségének megállapítására, ezért a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét megváltoztatta, és a felperesek keresetét elutasította.

Az alperes fellebbezése sikerre vezetett, ezáltal teljes egészében pernyertes lett. Ezért a felperesek kötelesek megtéríteni a Pp. 239. §-a folytán a fellebbezési eljárásra is irányadó 78. § (1) bekezdése alapján az alperes első- és másodfokú együttes perköltségét.

Az ítéltábla a felperesek teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt kereseti, továbbá a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2010. március 31.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró Dr. Szücs József s. k. bíró